

Съ клюна въ гърлото му бръква
И костъта измъква.

— „Сега дай ми за сполука
Наградата тука,“

Каза тихо наший щръкъ
На здравия вълкъ.
Вълкътъ бѣсенъ жби трака:
— „Птицо дългокрака,
Отъ моитѣ жби тия
Спасй твойта шия!
Каква искашъ друга плата
Отъ тазъ по-богата?“

Има хора тъй коварни
Зли неблагодарни.
Много мазни сж, учтиви,
За услуга чужда,
Но звѣрове ставатъ диви,
Кога нѣматъ нужда.

Н. Лазаровъ.

Стариятъ Мурго.

(Приказка за деца, изъ „Братя Гримъ“).

Единъ селенинъ ималъ едно вѣрно куче, което се казвало Мурго. Настанало врѣме, кучето оstarѣло и загубило всичкитѣ си жби, та нищо не могло да улови добрѣ. Веднажъ седѣлъ селенинътъ съ жена си прѣдъ вратника и заговорилъ: „Жено, азъ утрѣ трѣбва да застрѣлямъ стария Мурго: не го бива вече за нищо“. Жената съжалила вѣрното куче и рекла: „То толкова години ни служи вѣрно и примѣрно, давно можемъ сега пкъ ние да го похранимъ!“ — „Ти пакъ измисли“, отвърналъ мжътъ, „то нѣма въ устата си вече нито единъ жбъ, никой крадецъ вече

не се плаши отъ него, та е врѣме да го отстранимъ. А до като ни вършеше работа, храната му бѣше сѣ добра“.

Бѣдниятъ песъ, който лежалъ наблизо на припекъ, слушалъ всичко и се наскърбилъ силно, защото утрѣшния день щѣлъ да бжде за него послѣденъ. Ималъ си той единъ добъръ приятель — единъ вълкъ, отишълъ вечерта при него въ гората и съ сълзи на очи му разказалъ своята горка участъ и какво го очеквало. „Слушай побратиме, рекълъ вълкътъ, „недѣй да се отчайвашъ; азъ ще измисля нѣщо и ще те спася отъ тая бѣда. Утрѣ рано-рано твойтъ стопанинъ и жена му ще идатъ на косидба и ще зематъ съ себе си малкото си дѣтенце, тъй като дома нѣма кой да остане. Обикновено, кога работятъ, тѣ турятъ дѣтето подъ сѣнка, покрай плета. Ти прилегни до него, като че искашъ да го пазишъ, а азъ ще излѣза изъ гората и ще грабна дѣтето; ти пкъ ще се спуснешъ по мене и ще се поборишъ, като че ужъ искашъ да отър-